

פרשה דומה זו של תרופת הד"ר רובין אירעה ברומניה: המימסד רדף רופא יוצא־דופן (מימין) והפ עיל נגדואת השלטונות - וכעבור 18 שנים של פעולה רפואית במחתרת התגלה שהאיש המציא תרופה מהפכנית

בוזג, ליד העיר טימישוארה. הוא למד מינהל וכימיה שימושית. בפרוץ מלחמת העולם השנייה גויס לצבא. ושירת בדרגת סגן־מישנה באיטליה. החפירות הלחוט השאירו לו כמזכרת ריאומטיזם, ובגיל 26 הוא היה אדם חולה ומוגבל בתנועותיו.

הסבתא

המרפאה

המזור לא בא לו מן הרופאים, אלא מסבתו, מריה, שהיתה המיילדת של הכפר ושימשה גם כמרפאה של תושבי כל האזור. את רוב תרופותיה היא הפיקה מצמחים שליקטה בגבעות וביערות הסביבה.

"היא הכירה את רוב צמחי הסביבה," סיפר בואיץ'. "אחדים מהם היא בישלה, מאחרים הוציאה תמצית בעזרת שומן ואלכוחול, ובחלק אחר השתמשה בשורשיהם."

אחרי טיפול של כמה חודשים, הרגיש הנכד הנכה כבר מספיק טוב כדי לקבל על עצמו אתגר חדש. הוא החליט לחקור

ד"ר רובין

התרופה

BOICIL FORTE

רשמי! תמונה רשמית שמפיצים שילטונות רומניה בכל לשון כות־התירות: איש־המדע ותרופתו.

התרופה

מקום עבודתו, ואסרו עליו להמשיך בטיפולים. על אף האיסור הוא המשיך בניסוייו בחיות, ועזר למיקרים נואשים. השמועה הגיעה אל מחוץ לגבולות רומניה, והתחילו להגיע אליו רופאים מהולנד, אוסטרליה, יוגוסלביה ואיטליה, שקנו אצלו תרופות ולמדו את שיטת הטיפול.

הפצת תרופתו ברחבי אירופה הביאה לו, יחד עם חסידים רבים, גם אויבים, מן הארץ ומחוצה לה. והדברים הגיעו לידי כך שאסרו עליו את העיסוק ברפואה בכלל.

פריצת הדרך

בואיץ', מינהלן, זימאי רופא, הפך למחוסר עבודה. בשנים אלה עמדה לציודו אשתו איליאנה. ביום הפיקו בני־הזוג סבון למכירה, ובלילות, במרתף ביתו, המשיך בואיץ' במחקריו.

הדר טיפולים בבית־החולים על־שם וסילי בואיץ', בשדרות ויקטוריה, בעיר טימישוארה, רומניה. בחדר לבן וברורוה שבו מיטת־טיפולים וארון־תרופות עומדים הד"ר בואיץ' ושני עוזריו, הד"ר וסילי דינדליאן והד"ר אורל ניקוארה. השלושה עומדים לטפל בחולה הסובל מלומבגו ואישיאס, שהגיע אליהם מאחד הכפרים שבמרכז רומניה.

החולה, אולטאן אמברווה, נכר צנום בשנות השישים המאוחרות של חייו, נכנס כשהוא נתמך על־ידי אשתו וכלתו. כל צעד גורם לו כאב ללא נשוא. הוא אינו מסוגל להתיישר מזה ארבע שנים.

זריקות

במוקדי־הכאב

זיות ספורות אחר־כך מופיעות שתי אחיות. הן עוזרות לו להתפשט, כשהוא צועק מכאב עם כל נגיעה בו. ברוב מעלים אותו על שולחן־הטיפולים, והד"ר דינדליאן מאתר, בעזרת לחייצות במרכז עמוד־השידרה שלו, את מוקדי הכאב.

האחיות מוכנות עם זריקות של בואיץ' ציל פורטה. בכל פעם שהרופא מאתר מוקד של כאב, הוא מזריק למקום את הנסיוב. אחרי שבע זריקות נראים הררי פא והחולה תשושים, אבל אולטאן אמי רוזה מתיישב ומבקש את בגדיו.

הוא מתחיל להתלבש. תחילה בתנועות מהוססות, אבל לאט־לאט כשהוא משתכנע

שאין התנועות מכאיבות לו עוד, הוא מתמלא ביטחון, נועל את נעליו ושורר אותן — בפעם הראשונה מזה ארבע שנים. אולטאן עוזב את המרפאה זקוף.

זאת לא היתה הצגת־ראווה, ואין מדובר ברפואת־אילול. אולטאן הולך עדיין לאט, הכאבים עלולים עוד לחזור, אבל אם וכאשר זה יקרה, הם יהיו קלים יותר והוא יהיה מסוגל לעבוד ולתפקד במשק הכפרי שלו.

הטיפול ערך כ־10 דקות, אך עד שאין שר הניסויים על־ידי משרד־הבריאות הרומני, עברו 25 שנים, מהם 18 שנות עבודה חשאית. הרחק מעיני השלטונות, שיבסמכותם לאשר או לפסול כל תרופה.

מבחינה זאת לא היה גורלו של בואיץ' ציל פורטה שונה מגורלן של המצאות רפואיות בארצות המערב. דרך ההתחלתם של ד"ר בואיץ' ושל עמיתיו לא היתה שונה מהתמודדויות מסוג זה בכל מקום אחר בעולם. על כך יעיד סיפור חייו של הררי פא בן ה־69.

וסילי בואיץ' נולד בכפר בוגדה